

Nagyvárad, 1920. július 22. – Budapest, 1994. június 11.

Apja cipész volt, majd vasúti kalauz. 1943-ban a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen szerzett gépészmérnöki oklevelet, majd szakmájában elhelyezkedve, a Weiss Manfréd Gyár gépészmérnöke lett. 1949-ben négy évig a Szovjetunióban élt, a moszkvai Szerszámgépipari Intézet aspiráns volt. Hazajövele után egy évig a BME Gépészmérnöki Kar Szerszámgép Tanszék egyetemi docense. 1954-ben kinevezték a Rákosi Mátyás Vas- és Fémművek Szerszámgépgyára szerszámrészelőnek főmérnökévé. 1955. júliustól a Csepel Tröszt Gépészeti Részlegének főmérnöke. 1955. december 1-jén kinevezték az Országos Tervhivatal elnökhelyettesévé, beosztásából 1957. április 16-án mentették fel, a Csepel Vas- és Fémművek műszaki igazgatója lett. 1960. április 14-én kohó- és gépipari miniszterhelyettes, 1962. február 10-én a kohó- és gépipari miniszter első helyettese lett, majd 1963. március 20. és 1975. július 4. között kohó- és gépipari miniszter volt. 1945-ben belépett a Magyar Kommunista Pártba, majd átigazolták az MDP-be, tagja lett az MSZMP-nek. 1970. november 28. és 1975. március 22. között az MSZMP Központi Bizottság tagja volt. 1957-től megbízott egyetemi tanár volt a Budapesti Műszaki Egyetemen.